

સ્વકેન્દ્રીથી સમકેન્દ્રી
વિશ્વ તરફની
ઉડાન...

પંખ

ISSUE 02 | MAR 2016

*Be polite to all, but intimate with few.
-Thomas Jefferson*

 Bhagyesh
Patel
Photo Works

<http://www.facebook.com/pankhmagazine>

સંપાદકની કલમે

વાચકમિત્રો, પ્રથમ અંકના પ્રતિભાવો મળ્યા. ‘પંખ’ સાથે ઉડાન ભરવા માટે સહૃદય આભાર. વેલેન્ટાઈન -ડે, વિશ્વ માતૃભાષા દિવસ, શિવરાત્રી અને વુમન્સ ડેના સેલિબ્રેશન બાદ આપ સૌ હોળી-ધૂળેટીની રાહ જોઈ રહ્યા હશો. રાજકારણીઓ અને અન્ય સેલીબ્રીટીઓ વિવાદિત નિવેદનો આપીને સસ્તી પબ્લીસીટી દ્વારા ચર્ચામાં રહેવાનો પ્રયત્ન કરે છે ત્યારે સામાન્ય માણસને અચૂક પ્રશ્ન થાય કે દેશ ખરેખર આઝાદ થઈ ગયો છે? રાજકુમાર હિરાણીના મુન્નાભાઈ સીરીઝના બીજા મુવી ‘લગે રહો મુન્નાભાઈ’ માં આવે છે એમ- “આજ બાપુ હોતે તો જરૂર કેહતે કી દેશ તો આઝાદ હો ગયા, લેકિન લોગ પરાયે હો ગયે”, આ ડાયલોગ અત્યારની પરિસ્થિતિમાં એકદમ સેટ થાય એમ છે.

ઘડીક પુરતી દેશમાં ચાલતી આ માથાકુટને ભૂલીને આપ સૌને સાહિત્યના અને હર્ષોલ્લાસના રંગમાં રંગવા માટે રંગોના તહેવાર પહેલા જ અમે આ અંક લાવ્યા છીએ. આશા છે કે તમે પુરા રંગાઈ જશો.

-Keyur Dudhat

“બાજાર કે રંગો મેં રંગને કી હમે જરૂરત નહી,
કિસી કી યાદ આતે હિ એ ચેહરા ગુલાબી હો જાતા હૈ”

GREAT MINDS DISCUSS IDEAS; AVERAGE MINDS DISCUSS EVENTS;
SMALL MINDS DISCUSS PEOPLE..

લપ્સાક

‘સમન્વય’ કાવ્ય-સંગીત મહોત્સવમાં પાર્થિવ ગોહિલના કંઠે ખુબ મજેદાર ગીત સાંભળ્યું, શબ્દો કહેતા હતા કે “અમારા સપના ભલે મોટા, પણ કરીશું પુરા, અમે ગુજરાતી શુરા..” વાત તો સાચી છે, ખુબ શૂરી પ્રજા છે મને ખુબ માન છે ગુજરાતીઓ માટે, એટલે નહીં કે હું ગુજરાતી છું, પરંતુ ખુબ જોયેલા છે, Observe કરીને, જે પ્રજાને આનંદ મળે, તેમની સાથે રહેવું તો સૌભાગ્ય જ ગણાય.

પણ હવે, ગુજરાત અને તેની ખાસિયત એવા અમદાવાદી અને સુરતી લોકોમાં નવી પેઢીઓ સાથે સારા એવા પ્રમાણમાં ફેરફાર દેખાવા લાગ્યા છે “English Medium”ના છોકરાઓ ગુજરાતી વાંચતા-લખતા-બોલતા ઓછું કરી રહ્યા છે. મને English શીખવાડવાનો વાંધો નથી પણ ગુજરાતી પર ધ્યાન જ ન આપવું એ તો વાત ન થઈ ને !

Page-3 Cultureનું અનુકરણ કરવામાં, ‘Fake accent’માં અંગ્રેજીમાં વાત કરવી,(જેમ જેમ અંગ્રેજી માધ્યમની પેઢી આવી છે તેમ તેમ ગ્રામર તો મરી પરવાર્યું છે) દરેક વાતને અંગ્રેજીમાં રજૂ કરવી, ખોટો આગ્રહ રાખવો અંગ્રેજી બોલવા કે બોલાવડાવાનો, આ બધાનો મતલબ નથી. ભલે બધા સમજે,પણ અંગ્રેજી તમારી પ્રગતિનો માપદંડ નથી આ સમજાવવામાં એક પેઢી સુધી સંઘર્ષ રહેશે, પરંતુ એની જરૂર છે.

મારા મતે આપણા શહેરમાં, આપણા લોકો વચ્ચે ગુજરાતીમાં વાત કરવી એ યુરોપના દેશોના પ્રવાસે જઈ સેવ-ટામેટાના શાકની અપેક્ષા રાખવા કરતા વધુ યોગ્ય છે, વધુ ગુજરાતી છે

બીજું N.R.I. ગુજરાતીઓની ખાસિયત છે કે ત્યાં વિદેશમાં તો ડોલર્સ કે એમના ચલણમાં ગણશે. અહીં પાછા રૂપિયામાં ગણશે. અહીં રીક્ષા કે ફુટવાળો ૫૦૦/- માંગે તો ૧૦ ડોલર થઈ જશે! પાછું ગરમી, unhygienic અને dirty India તો ખરું જ...દર બે શબ્દ પછી ‘ya’ બોલવા કરતા, માતૃભૂમિને ન ભૂલી, ફરી ત્યાં આવી ત્યાના જેવું થઈ જવું વધુ ગુજરાતી છે.

Well આ મુદ્દો તો આપણને પણ લાગુ પડે છે, Branded store કે જેનું નામ થઈ ગયું છે તેવી રેસ્ટોરેન્ટમાં ગમે તે ચૂકવી દેતા આપણે ગુજરાતીઓને મોચી કામના ૫૦ કહે કે શાકવાળો અમુક ૪-૫ વધારે કહે તો હૈયે વાગે છે બે-ચાર જગ્યા એ તપાસ કરીને, પેટ્રોલ એનર્જી બગાડીને, પેલા કરતા ઉતરતી ગુણવત્તાનું શાક લઈને આવનાર લોકો મારા ઘર માં જ છે, કેમ, જો પેલા કરતા બે રૂપિયા ઓછા હતા!

હું એમ નથી કહેતી કે છેતરાઈને આવો, ગુજરાતી પ્રજાને છેતરવી સહેલી નથી પરંતુ વિદેશી brandsમાં કાંઈ જાણ્યા વગર પૈસા આપવાની સાથે જ પોતાના વિસ્તારમાં સામાન્ય કારીગરોને થોડા વધારે કદાચ આપી દેવામાં ખોટું નથી. ‘મેક ઇન ઇન્ડિયા’ કે દાન કે મદદ કરવાની પણ આ રીત હોઈ શકે. દાનવીર તથા જાણકાર તરીકે જાણીતી ગુજરાતી પ્રજા માટે આ થોડું શીખવા જેવું છે.

ગુજરાતી લોકોની ખાસિયત છે કે સલાહ આપવામાં always શુરા.. શાકમાં ખાંડ નાખવી કે ગોળ થી શેર માર્કેટ માં ક્યાં અને કેટલા રોકવા, દેશ કેમનો ચલાવવો સુધીનું “knowledge” રાખનાર આપણી પાસે જ્યારે અમુક સમય મુજબ પોતાને બદલવાની કે દેશ કે શહેર માટે થોડી જવાબદારીની અપેક્ષા રખાય ત્યારે ફરિયાદો સિવાય કેમ કાંઈ હતું નથી???

છેલ્લે કહીશ કે નથી તેની સતત ફરિયાદો કરવા કરતા જે છે તેમાંથી શ્રેષ્ઠ શોધો જે નથી એમાં તમારું શક્ય તેટલું યોગદાન આપીને એને નિખારો કે સુધારો અને be more “ગુજરાતી”

હા readers, “ગુજરાતી” ખરેખર કેમ કહેવડાવાય એ બાબતે આપના suggestions

મને મોકલો manorishah@gmail.com પર.

-Manori Shah

ગુલાબજળ

“મારા બે-ચાર બનાવો બહુ બદનામ થયા,
હાથ! એ નેક પ્રસંગો કે જે મશહુર નથી.”

સલોની..... મારી પ્રેમિકા..... બધી છોકરીઓથી અલગ હતી એ..... હંમેશા મને સમજતી, મારી સંભાળ રાખતી અને મારી કદર કરતી.... ખુબ ખુશ હતા અમે બંને.... એકબીજાના પુરક..... કેટકેટલી યાદો બનાવી લીધી હતી અમે.... સપનાઓ... ઇચ્છાઓ... ચાલતું જ નહીં અમને એકબીજા વગર.... પણ છતાંય એક દિવસે એ મને છોડીને ચાલી ગઈ, બીજા સાથે પરણી જવામાં એણે સ્હેજ પણ શરમ નહીં નડી હોય? પણ આમેય એ ક્યાં મારી હતી..... એમ માની મેં મન મનાવી લીધું.... કોઈ કોઈનાથી અલગ નથી હતું. આમેય છેવટે તો બધાની એક જ જાત હોય છે- માણસની જાત.... સ્વાર્થી, દંભી, લોભી અને લુચ્ચી જાત. માંડ માંડ થોડું થોડું કરીને ભૂલવાની કોશિશ કરું છું..... પણ સાલ્લી ભુલાતી જ નથી.... પ્રેમ હોય છે જ શરાબના નશા જેવો, હેંગઓવર ચડેલો જ રે.... !!

ખેર.... “એક છોકરી પાછળ આખી જિંદગી બરબાદ ના કરાય....”- એવું સમજાવીને મને પાછા મારા મૂળ ‘ગોલ’ સુધી પહોંચાડવામાં મારા મિત્રો સફળ રહ્યા અને મેં જનરલ સર્જરીમાં પોસ્ટ-ગ્રેજ્યુએશન કમ્પ્લીટ કર્યું..... અત્યારે અમદાવાદ-બરોડા

એક્સપ્રેસ પરની સંજીવની મલ્ટી-સ્પેશીયાલીટી હોસ્પિટલમાં એસ-એ-ચીફ જનરલ સર્જન તરીકે હું જોડાયો એના ૧૦ વર્ષ થઇ ગયા.... છતાં પણ હું સલોનીને ભૂલ્યો નથી. ભૂલવા માંગતો પણ નથી. કહેવાય છે ને કે, પ્રેમ જ્યારે હૃદયથી વધી જાય ત્યારે પૂજા થઇ જાય છે..... પછી પૂજા ઝુનુન..... ને એ ઝુનુનને કોઈ ઠેસ પહોંચાડે તો એ નફરત નું સ્વરૂપ ધારણ કરી લે છે.

સલોનીની છાતીમાં ખંજરને ઘુસાડીને એની બેવફાઈનો બદલો લેવા માંગું છું હું.....ને લોહીના ખાબોચિયામાં એને તરતી મુકીને એની પાસે બેસીને જોર-જોરથી હસવા માંગું છું ને એને બતાવવા માંગું છું કે, મારી પાસેથી પ્રેમ શીખીને બીજા કોઈને પ્રેમ કરવાનો અંજામ આવો જ આવે.....પણ ૧૫ વર્ષોથી એનો કોઈ અત્તોપત્તો જ નથી. એકવાર મળી જાય ને મને..... પછી જો.....

“ડોક.... એક પેશન્ટ છે, ઈમરજન્સી.....” મને પાછો વર્તમાનકાળમાં લાવતો અવાજ આવ્યો.

“ઓકે..... લેટ્સ ગો.....” હું જવા માટે ઉભો થયો.

“લેડી પેશન્ટ છે. રોડ ટ્રાફિક એક્સીડન્ટ નો કેસ છે. પોલીસને ઇન્ફર્મ કરી દીધું છે.

“ક્રીટીકલ કેસ?”

“એસ ડોક.... મેજર ટ્રોમા... સિવિયર બ્લીડીંગ....પેશન્ટ બચે એવું લાગતું તો નથી.” નર્સે જવાબ આપ્યો.

“નો સીસ્ટા રોઝી... આમ અગાવથી પ્રયત્ન કર્યા સિવાય તમે આમ ના કહી શકો.... ગોડ હેવ સેન્ડ અસ ગોડ વિલ ટેક કેર ઓફ અવર પેશન્ટ....”

“એસ સર.....”

ઓ.ટી. ડ્રેસ પહેરતો પહેરતો આઈ.સી.યુ. નો ડોર ખોલી હું અંદર પ્રવેશ્યો.

અરે આ તો સલોની.... મારી(!) સલોની.....

ભુતકાળ ફરી સંજીવન થયો.

જિંદગીની કિતાબ ૧૫-૧૭ વર્ષ પાછળના પન્ના દેખાડવા લાગી.

બધું નજર સામે તરવરવા લાગ્યું.

સલોનીનો પ્રેમ, એની મીઠી વાતો, એણે બતાવેલા સપનાઓ ને કેટકેટલા અરમાનો, કડવો અનુભવ અને છેલ્લે દિલ જલાવી દે એવી બેવફાઈ.....

હું બળવા લાગ્યો. સળગવા લાગ્યો.

બદલો એસ..... બદલો.... આ જ ખરો મોકો છે.... ભલે મરી જતી..... મરી જવા દે.....

આમેય તને રોજ રોજ એ મારે છે..... એના કરતા તું એકસાથે જ બધું પૂરું કરી દે..... બસ એક

અનટ્રીટેડ-કેસ અને બધું સમાપ્ત..... કોઈને કંઈ શક જાય એમ પણ નથી..... આમેય એના

બચવાની કોઈને અપેક્ષા પણ નથી.....

ઘણીવાર સુધી યુદ્ધ ચાલ્યું.....

મેડીકલ પ્રેક્ટીસ શરૂ કરતા પહેલા પેશન્ટ પ્રત્યેની પોતાની ફરજ અદા કરવા માટે લેવામાં આવતી-
'હિપોક્રેટીક ઓથ' અને એક ધાયલ પ્રેમીની 'સુકી લાગણીઓ' વચ્ચે....

“I WILL APPLY ALL THE MEASURES WHICH ARE REQUIRED, FOR THE BENEFIT OF THE PATIENT.”

“નિશાંત.... આઈ એમ સોરી... પણ મને હવે શશાંક ગમે છે.....”

“I WILL REMEMBER THAT I DO NOT TREAT A FEVER CHART OR CANCEROUS GROWTH, BUT I AM DEALING WITH SICK & NEEDY HUMAN BEING, WHOSE ILLNESS MAY AFFECT THAT PERSON'S FAMILY AND ECONOMICAL STABILITY. MY RESPONSIBILITY ALSO INCLUDES THESE RELATED PROBLEMS.”

“તારે જે કરવું હોય એ કર..... બટ મારે નથી કરવા તારી જોડે લગ્ન.... હું શશાંકની થઈ જવા માંગું છું.....હંમેશા માટે.....”

“I SWEAR IN NAME OF MY GOD, I WILL TRY TO BEST OF MY ABILITY AND JUDGEMENT.”

ને છેવટે મારાથી બોલી જવાયું.....

“સિસ્ટા.... બી-પોઝીટીવ બ્લડની સાત બેગની વ્યવસ્થા કરવો..... અરજન્ટ.... ફાસ્ટ..... ક્વિક..... ક્વિક.... “

“ડોક.... બી-પોઝીટીવ? વ્હાય? મીન્સ.....હાવ ડુ યુ નો?”

“ડોન્ટ આસ્ક... જસ્ટ ડુ વ્હોટેવર આઈ સેઇડ.....પ્લીઝ..... ક્વિક.....”

ઓપરેશન શરૂ થયું.

સ્કાલપેલ્સ, સીઝર્સ, ફોર્સેપ્સ ના એકબીજા સાથે અથડાવાનો અવાજ;

ડ્રગ એમ્પ્યુલ્સના ફૂટવાનો અવાજ.

મારા દ્વારા આપવામાં આવતા આદેશોના અવાજ અને એ આદેશો ઝીલતા સ્ટાફ-નર્સ અને જુનિયર ડોક્ટર્સ ના અવાજો.....

ઓપરેશન પૂરું થયું.

એક પેશન્ટનો જીવ બચ્યો.

એક ડોક્ટર જીત્યો.

એક હારેલો પ્રેમી ફરીવાર હાર્યો.

“ડો ઈલેશ.... નાવ આઈ હેવ ટુ ગો..... યુ પ્લીઝ ટેક કેર ઓફ પેશન્ટ.... કંઈ પ્રોબ્લેમ થાય તો મને ઇન્ફર્મ કરજો.....” સલોનીને સાથે રહી નહી શકાય એમ વિચારી મેં મારા જુનિયરને જવાબદારી સોંપી.....

એન્ટીસેપ્ટિકથી હાથ સાફ કરી ડ્રેસ બદલાવી હું પાછો કોરીડોરમાં આવ્યો.

મનમાં વિચારતો હતો કે, દિલમાં લાગેલા ઇન્ફેક્શનની ડીસ-ઇન્ફેક્શીયસ પ્રોસેસ માટે કેમ કોઈ એન્ટી-સેપ્ટિક નહિ હોય?

ત્યાં જ મેં જોયું..... હોસ્પિટલના કોરીડોરમાં સામેની દીવાલ ઉપર લગાવેલ મોટી તસવીરમાં સફેદ દાઢી સાથેના હિપોક્રેટસ મંદમંદ હાસ્ય ફરકાવી રહ્યા હતા.....

SHUT-DOWN :

**IT IS NOT THE OATH THAT MAKES US BELIEVE THE MAN,
BUT THE MAN THE OATH.**

-AESCHYLUS

-YAGNIK VAGHSAIA

(શીર્ષકપંક્તિ : અજ્ઞાત)

Photo-Story

સહેલું નથી વસંત નું સૌંદર્ય માણવું,
ભાષાઓ શીખવી પડે છે સુગંધ ની.

-Rikeen Dhaduk

નવલકથા

“ઐક્યોત્સવ-2”

“આહુતિ.....મારું ‘પેલું’ સ્પેશિયલ ગીફ્ટ?”
“ઓલરેડી મેં આપી દીધું છે.” પોતાના બંને
હાથ સમિધના ગળામાં વીંટાળતા તે
બોલી.

“ક્યારે?”

“વહેલી સવારે....તમે સુતા હતા ત્યારે
જ.....”

“પણ મને તો નથી ખબર.....અને તે ખરેખર મને આપી દીધું એની શું ખાતરી?”

“એ તમારો પ્રશ્ન છે, તેમાં હું શું કરું?”

“તો બીજી વખત આપી દે ને.....”

“ના હો..... જરાય નહિ.... હવે હું જઈ છું..... કેટલા કામ બાકી છે મારે.....” સહેજ ધક્કા વડે
સમિધને દુર કરતા તે બોલી. સમિધે તરત જ તેનો હાથ કાંડાથી પકડી લીધો, અને થોડીક
ખેંચીને તેને યથા-સ્થિતિમાં લાવ્યો.

“ડેડી..મમ્મા.. વી આર રેડી.....” નીચેથી આવતા શબ્દો તુરંત જ સંભળાયા.

“તમારી રાજકુમારીઓ બોલાવે છે, ચલો હવે.” આહુતિ હસતા હસતા બોલી.

સમિધ અને આહુતિ સીડીના પગથિયા ઉતરતા હતા ત્યાં જ અનેરી બોલી.

“ડેડી, આજે અમને દાદા સ્કુલે મુકવા આવશે.” ખભા પર સ્કૂલબેગ લગાવેલી તે બોલી.

“બેટા, પણ હું આવું છું ને..” સમિધ બોલ્યો.

“સમિધ, આજે હું જાઉં છું. મારી પણ ઇચ્છા છે.”

“હા પપ્પા.....તમે જાવ” આહુતિ બોલી.

“બાચ બેટા.....લવ યુ..” સમિધ તેની બંને હાથોના કપાળને ચૂમતા બોલ્યો.

“બા-બાચ ડેડી..” હાથ હલાવતા તે બોલી અને દાદા સાથે બહાર જતી રહી.

આહુતિ ડાયનીંગટેબલ પરના વાસણોને બહાર રાખતી બોલી,

“સમિધ, નાસ્તો કરી લો પ્લીઝ, એટલે મારે કીચનનું કામ થાય.”

“મારે નથી જમવું, તું બધું મુકીને સફાઈ કરી શકે છે..” આ સાંભળી આહુતિ બધું કીચન અને ફીઝમાં
ગોઠવવા લાગી. સમિધ પણ ટેબલ પરની એક-બે વસ્તુ લઈને કીચનમાં આવ્યો અને પૂછ્યું.

“આહુતિ,આ ક્યાં રાખું?”

“વાઉ..આઈ કાન્ટ બિલિવ કે ધ ગ્રેટ સમિધ અન્નિહોત્રી આજે મને કીચનના કામોમાં હેલ્પ કરાવવા
આવ્યા છે.”

“એય..... બહું સંભળાવ નહિ મને હવે.....” સમિધ બોલ્યો.

“હેલો.....તમારું અહીં આવવાનું ‘સ્પેશિઅલ રીઝન’ પેલી ‘સ્પેશિઅલ ગીફ્ટ’ છે, જેની મને ખબર છે. અને બીજી વાત, મારું કિચન હું જાતે જ સંભાળું છું, કોઈની હેલ્પની મને જરૂર નથી તો પ્લીઝ મારા પર એક ઉપકાર કરો, અહીંથી જઈને નાહી લો. પ્લીઝ” “ઓકે..જઈ હું હું હવે” થોડી ચીડ સાથે સમિધ બોલ્યો.

કિચન વ્યવસ્થિત કરીને આહુતિ પોતાના રૂમમાં પ્રવેશી. નાહીને બહાર આવેલો સમિધ ડ્રેસિંગટેબલ સામે ઊભો ઊભો વાળમાં જેલ લગાવી રહ્યો હતો, તેને ફરીથી પોતાનો ભીનો ટોવેલ બેડ પર જ ઘોડ્યો હતો. આહુતિ કશું જ બોલ્યા વગર તે ટોવેલને લઈને તેને સૂકવવા બહાર જતી હતી ત્યાં જ સમિધે તે ટોવેલને લીધો અને બોલ્યો,

“લાવ, હું બહાર સુકવી આપું છું.” આહુતિએ તેને તે આપ્યો.

“સોરી..... ટુ ટાઇમ્સ સોરી, સવારે બ્રશ કરી ફેશ થઈને હાથ-પગ લુંછેલા ટોવેલ અને આ ટોવેલ બંનેને અહિ રાખવા માટે.....” મુખ પર થોડી દિલગીરીના ભાવ સાથે સમિધ બોલ્યો.

“પણ હું તમને કંઈ જ નથી કહેતી.”

“હા ચાર, હવે તું મને આ બાબત માટે રોકટોક નથી કરતી, જાતે જ ચુપચાપ સુકવી દે છે, કેમ?”

“કેમ કે, આ જ સર્વશ્રેષ્ઠ પદ્ધતિ છે, કોઈની ખરાબ આદત ઘોડાવવાની, અને બીજું કે આપણી સાથે હવે આપણી દીકરીઓ પણ છે. તેના કુમળા મન અને વિચારોના ઘડતરમાં આવી નાની વસ્તુઓનો પણ અમૂલ્ય જ્ઞાનો છે. આવી નાની નાની બાબતમાં આપણને ઝગડતા, એકબીજા પર ચીડાતા જુએ તો તેના મન પર તેની કેવી અસર પડે? બાળકો આપણી પાસેથી જ શીખે. આપણા વાણી-વર્તન પરથી, આપણને પરિવારમાં એકબીજા સાથે રહેતા જોઈને, આપણા વ્યવહારથી.

આટલું બોલી આહુતિ કબાટ ખોલી પોતાને આજે પહેરવાની સાડી શોધવા લાગી. ટોવેલ સુકવીને પરત આવેલા સમિધે પાછળ ઊભીને પોતાના બંને હાથ આહુતીની કમરની આસપાસ વીંટાળી, હડપચી તેના એક ખભા પર ગોઠવી અને આંખો બંધ કરી ચુપચાપ તે જ સ્થિતિમાં ઊભો રહ્યો.

“ઓહો..... શું વાત છે આજે? મારા રોમેન્ટિક પતિદેવ આજે એક્સ્ટ્રા રોમેન્ટિક બની ગયા છે, એ પણ સવાર સવારમાં અને આજે થોડાક વધુ પડતા હેન્ડસમ પણ.....” આજે રૂટીન કરતા તદ્દન અલગ એવું સ્કાયબ્લુ જીન્સ અને વ્હાઈટ ટીશર્ટ પહેરેલા સમિધને સંબોધીને આહુતીને કહ્યું.

“હા, મારે તો હવે દિવસે ને દિવસે યંગ બનવાનું છે, લેટેસ્ટ ફેશન ફોલો કરવાની છે, મારી દીકરીઓની જેમ..અને મારી દીકરીઓ પણ બનશે સ્ટાઈલીસ્ટ, ફેશનેબલ બિલકુલ તેના ડેડી જેવી. તારી જેમ બોરિંગ નહિ.....દરરોજ સાડી પહેરેલી.”

“ઓહ હલ્લો, કોઈને હું સાડીમાં ખુબ ગમું છું એટલે હું દરરોજ સાડી પહેરું છું હો.”

“હા ચાર..... તું સાડીમાં ઓસમ લાગે બટ તારું સાડીઓનું આ કલેક્શન, દરરોજ કોલેજે પહેરવા માટેની બોર્ડરવાળી સાઉથકોટનની કે સિંગલકલર શિફોન સાડી, પ્રસંગે પહેરવા માટે બાંધણી કે કાંજીવરમ કે સિલ્ક સાડીઓ. કોઈ ના પહેરે તેવી સાડીઓ હોય છે તારી પાસે. એક્સ્ટ્રા ફિક્કી અને

પ્રોફેશનલ.” આહુતિ સાથે શોપિંગ કરીને સાડીઓમાં એક્સપર્ટ બનેલો સમિધ બોલ્યો.

“મારું આ કલેક્શન કેટલું રીચ અને યુનિક છે તેની ખબર તમને પુરુષોને ન પડે. કોઈપણ સ્ત્રી આ જુએ તે મારી સાડીઓની પ્રશંસા કર્યા વગર ના રહે. અને હું ચમકીલું-ભપકીલું તો પહેરતી જ નથી.

“પણ, આહુતિ તને આવી સાડીઓમાં જોઈને હું બોર થઈ ગયો છું, આજે કઈ નવું ટ્રાય કરને?” કહેતા સમિધે નીચેના ખાનામાંથી એક સાડી કાઢી અને ઉમેર્યું,

“આજે તું આ પહેર”

રેડ બોર્ડરવાળા ઓફ્લાઈટ કલરના રીચલ પટોળાને જોતા જ આહુતિ બોલી,

“આ તો તમે પાટણથી મારા માટે લાવ્યા હતા તે પટોળાસાડી છે. આજે થોડી આ પહેરાય? આ કદાચ તમારી બાઈક કરતા પણ વધુ મોંઘી છે. આપણી ઢીંગલીઓના લગ્નમાં હું આ પહેરીશ.”

“મોંઘી વસ્તુઓને વાપરવા માટે વાર-તહેવાર કે પ્રસંગો ની રાહ ના જોવાય, કેમકે જિંદગી ક્યારેય કોઈની રાહ નથી જોઈતી. આજની ઘડી જ છે રળિયામણી. સો..... આજે જ પહેરી લે આ સપનામાં પણ ખરીદતા મોંઘી લાગે એવી સાડી. બાકી તો એઝ યુ વિશ..” અને સમિધે ઉમેર્યું,

“હવે હું જઉં છું, બપોરે હું ઢીંગલીઓને લેતો આવીશ.”

તેનો હાથ પકડતા આહુતિ બોલી,

“એક વાત કહું, માનશો?”

“હા..બોલ..જલ્દી.”

“આજે ઘર પર જ રહોને પ્લીઝ, બહાર ક્યાય ના જાવ, ખબર નહિ કેમ આજ સવારથી જ મારું મન એક અજાણ્યો ડર અનુભવે છે. પ્લીઝ....ઘર પર જ રહોને.....”

“આહુતિ, ક્યારેક તું મને દુનિયાની સૌથી અજીબ અને બુદ્ધિહીન સ્ત્રી લાગે છે જ્યારે તું આવી વાત કરે છે ને ત્યારે.....રીલેક્સ કઈ જ નવું નહિ થાય આજે....અને ઘરે તો હું એકલો બોર થઈ જાવ.”

“નહિ થાવ.....હું છું ને ઘરે..... આજે કોલેજ નહિ જવાની હું..... છેલ્લા નવ વર્ષની જેમ આ વર્ષે પણ મેં સી.એલ. મૂકી છે.”

“ઓહ આહુતિ.....આજે તો તું કોલેજ જજે જ હો પ્લીઝ..... નહિ તો તારા ઘણા બધા સ્ટુડન્ટના દિલ તૂટી જશે, આજના આ વેલેન્ટાઇન-ડેના દિવસે પોતાના બ્યુટીફૂલ મેમને ન જોઈને.” સમિધ હસતા હસતા બોલ્યો.

“વચ્ચે આડી-અવળી વાત કરીને વાત ન બદલો તમે.. સાચે જ ખબર નહિ મને આજકાલ કઈક અજીબ વિચાર આવે છે. સતત એક ઇનસિક્યુરીટી જેવું ફીલ થાય છે તમારા માટે. ને એમાં પણ અપની ફેક્ટરીના ગોડાઉનમાં લાગેલી આગ, તમારી કારને થયેલો અકસ્માત અને તમારા એક સમારોહમાં થયેલ ફાયરિંગ.. છેલ્લા ત્રણ મહિનામાં બનેલી આ ઘટનાઓને કરને હું રાત્રે નિરાંતે ઊંઘી પણ શકતી નથી.” આહુતિ વિહ્વળ આંખે બોલી.....

(ક્રમશઃ)

-Dr Avni Mansuriya

લવ ટેંક

કોઈ આપણને યાહે છે, આપણી સંભાળ રાખે છે, કોઈ આપણને પ્રેમ કરે છે, આ વિચાર જ કેટલો અદ્-ભૂત છે! ‘પ્રેમ’ શબ્દ નહીં પણ એક ‘તાકાત’ છે એક ‘વિશ્વાસ’ છે, પ્રેમના કિસ્સાઓમાં એવું જ બને છે કે આપની જાત કરતા પણ વધુ આપને ‘એ’ વ્યક્તિને યાહતા થઈ જઈએ છીએ. અંગ્રેજીમાં એક વાક્ય છે,” I don’t know if I like you or love you, want you or need you, all I know is I love the feeling I get when I’m near you” તારા હોવાનો અહેસાસ જ મારા માટે પુરતો છે તું છે તો મને કોઈ વાતની કમી મહેસુસ નથી થતી. તું છે તો મારા માટે રોજ દિવાળીને રોજ હોળી છે તું છે તો મારા માટે આ પ્રદુષિત વાતાવરણ પણ ખુશનુમા છે શેલેશ ચૌધરી ‘અગમ’ નો એક શેર યાદ આવે છે

હૃદયે યુગો પછી, એક તમન્ના જાગી છે,
લાગણીઓ મારી, એના તરફ ભાગી છે!
ચંચળ છે મન, ખ્યાલોમાં દુબે છે હવે,
હવે બસ, બે પળની એની મુલાકાત કાઢી છે!

હવે મને રોજ તારી જરૂર તો વર્તાય છે પણ તારી સાથેની બે પળોની યાદ પણ આખા દિવસ માટે પુરતી છે. હવાની એક લહેરખી પણ મને તારી યાદ અપાવે છે. જાણે કે પવનરૂપે તું આવીને મારો હાથ પકડી લે છે અને મને તારી બાહોમાં લઈ લે છે હવે મને તારું નામ પણ પ્રેમ શબ્દના સમાનર્થી શબ્દ જેવું લાગે છે. મારું વિચારશૂન્ય રહેવું હવે લગભગ અશક્ય જ બની ગયું છે. કેમ કે તે મારા દિલો-દિમાગ પર પુરેપુરો કબજો જમાવી લીધો છે.

લોકો કહેવા લાગ્યા છે કે હવે તારા હોઠો પરનું સ્મિત થોડું વધુ જ થવા લાગ્યું છે. અરે મારી મમ્મી પણ ક્યારેક કહી બેસે છે કે “કેમ નાની વહુની જેમ શરમાઈ છે?” કોઈ વાર તો એવું થાય કે ધાબે જઈને જોર જોર થી બુમો પડું કે ‘હું તને પ્રેમ કરું છું!’ મને હવે ‘તારા’મય થઈ જવું ગમે છે દુનિયા માટે આ વિશ્વ ઘણું મોટું છે પણ મારું વિશ્વ તારાથી શરૂ થઈ તારામાં જ પતી જાય છે તારી આંખો મારા માટે બ્રહ્માંડની ગરજ સારે છે. હવે લોકોની વાતો પણ મને સંગીત લાગે છે. તારો અવાજ જાણે કે મોરનો ટહુકો લાગે છે. તારો સ્પર્શ પણ મને ચોમાસા ના વરસાદની બુંદ જેવો લાગે છે હા! મને બધું જ રંગીન લાગે છે જાણે કે આખી દુનિયા પ્રેમથી રંગાઈ ગઈ છે હવે બસ તારી રાહ જોવાય છે, તારા પ્રેમની!

-Anant Gohil

આંખમાં ઇન્તઝારના ટહુકા, પ્રેમ તો રોમરોમમાં ઉગે

-મનહર ચોકસી

વેંત-વાર્તા રંગ જો લાગ્યો

પેલું રણવીર-દીપિકાનું મુવિ છે ને?...રામ-લીલા...એમાં પેલું સોંગ છે ને?...અરે એ 'રામ ચાહે લીલા ચાહે'વાળું નહિ ચાર...અરે 'નગાડા' વાળુંય નહિ.....પેલું 'લહું મુંહ લગ ગયા' એ હવે.....એમાં કેમ લીલા રામના હોઠ ઉપર હોઠ ચિપકાવી દે છે!! એમ મારે પણ એમ જ શ્વેતાંગના હોઠ ઉપર હોઠ ચિપકાવી દેવા'તા.....પણ એ તો મુવિ હતું ને એ રીલ ગુજ્જુ હતા..... હું તો પાછી રીઅલ ગુજ્જુ ને? તો એમ પબ્લિક માં તો કેમ કરાય? એટલે 'લહું' મુંહ ઉપર ના લાગે, મન માં જ લગાડવું પડે. પણ રંગ તો ગાલે લગાડી જ શકાય ને?

હું ધીમે ધીમે શ્વેતાંગ ની નજીક ખસવા લાગી, મુઠ્ઠીભર ગુલાબી રંગ લઈ ને..... પણ.... પણ..... પેલો સમીર અચાનક વચ્ચે આવી ગ્યો.....મારા ગાલ પર જાંબલી રંગ લગાડીને એ મારી સામે બાઘાની જેમ હસતો ઉભો રહ્યો.....મને તો એને એક ડાબા હાથની ફેરવીને આટી જવાનું મન થયું.....પણ.....પણ.....જેવો હાથ ઉપાડવા ગઈ ત્યાં તો એમાં પેલો ગુલાબી રંગ.....મેં પૂરી મુઠ્ઠી એના ગાલ ઉપર વેરી દીધી.....એના ગાલ તો ગુલાબી ગુલાબી થઈ ગયા.....ને મારા પણ.....

-Yagnik Vaghasia

It's in..

Well readers, this time we have switched to English for 'its in' to make it more "appealing" for such fashion articles. Well what will come to your mind if I ask you to name a casual, comfortable, best fitted, revolutionary fabric??? Well yeah...its DENIM...

Today we are discussing about some trends the trendsetter itself is turning into. When we say denim first thing comes to our mind is pants...the too known "jeans".

The pencil fit, skinny low waist, torn jeans, printed ones and many have been the buzz for the last year and trust me they will never be outdated. Let's see what this freshly started year brings. Here are some trends that will make you a fashion sensation in your college.

The photos show that the trend of high waist with bell-bottom pants are all the way back but just with a pinch of trendy touch. I can feel that after some time we will be able to have a plazo made of up of denim! And there is nothing wild or bad about it . The studded pants in the photograph is also coming back to the trend. .Horizontal stitching adds a flavour of Cargo pants. So grab one ASAP...

Well boys you have the torn jeans and 'Do it yourself' kind of pants. Give it a try. The pants just having buttons are already getting attention. No zipper makes them look hot and made them durable compared to them with zippers. Actually the zippers have changed their place to pockets! :-P

Blue

Why to stick on the bottoms only. Stores do have sexy shirts and jackets and shrugs for both of the sex. Have a look at some...here are some personal favourites...The single shirt having tones of blue is only for a diva.

Here are some jackets for men as well as women

-Manori Shah

મતાંતર

(આદિત્ય અને એના પપ્પાની વાત આગળ વધે છે. આદિત્યના તર્કો ચાલુ જ રહે છે અને તેના પપ્પા એના એની જીજ્ઞાસા સંતોષવાનો યથાપ્રયત્ન કરે છે.)

“ પપ્પા, મારો સવાલ તો ત્યાં ને ત્યાં જ રહી ગયો કે આપણે મંદિરે શું કામ આવીએ છીએ?” મંદિરની બાજુના ઓટલા પાસે શુઝ કાઢતા-કાઢતા આદિએ પૂછ્યું.

“મંદિરની રચના એવી રીતે કરવામાં આવે છે કે જેથી મેગ્નેટિક અને ઇલેક્ટ્રિક વેવ મુજબ પોઝીટીવ એનર્જી મળે.” મંદિરના પ્રથમ પગથીયે નીચે નમી પગે લાગી ભરતભાઈએ જવાબ આપ્યો.

“મતલબ?”

“મંદિરમાં ગર્ભગૃહની નીચે કોપરની પ્લેટ લગાવેલી હોય છે. કોપર ધાતુ પૃથ્વીની મેગ્નેટિક એનર્જી શોષી લે છે. આથી ગર્ભગૃહ પાસે મેગ્નેટિક વેવ મેક્સીમમ હોય છે, એટલે મંદિરની પ્રદક્ષિણા કરતી વખતે આપણને મેગ્નેટિક એનર્જી મળે છે.”

“અરે!!! મને તો આવી ખબર જ નહોતી.”

“ને બેટા.... આ ઘણી ધીમી પ્રોસેસ છે. આથી મારી સાથે રોજ મંદિરે આવજે. આવીશ ને?” ભરતભાઈએ હસી ને પૂછ્યું.

“હા પપ્પા.....”

થોડુક વિચારીને કંઈક યાદ આવ્યું હોય એમ આદિએ ફરી પૂછ્યું.

“ને મૂર્તિપૂજા? મૂર્તિપૂજા કરવા પાછળનું રીઝન?!”

“ટ્રેન્ડ સાઈક્યાટ્રીસ્ટના મત મુજબ મૂર્તિ સામે બેસીને પૂજા કે આરતી કરવાથી ધ્યાન કેન્દ્રિત કરવાની ક્ષમતા વધે છે. એનાથી આપણા રોજીંદા કામો આપણે સારી રીતે કરી શકીએ છીએ. તારા જેવા સ્ટુડન્ટ માટે તો એ ખુબ જ ઉપયોગી છે કારણ કે આ એક પ્રકારનું મેડીટેશન જ છે.”

“વાહ..... આપણી સંસ્કૃતિમાં આ બધી બાબતો કેવી સરસ રીતે ધાર્મિક પ્રથાઓ સાથે જોડી દીધી છે.”

“અરે બેટા, હજી તો આવી ઘણીય પ્રથાઓ છે. એ હું સમય આવ્યે સમજાવીશ.” એમ કહી ભરતભાઈ એ મંદિરમાં આસન લીધું. આદિ મનમાં ને મન માં ઋષિમુનીઓ એ ઘડેલી અને આજે પણ ટકી રહેલી આવી પ્રથાઓને વંદન કરતો રહ્યો.

(ક્રમશઃ)

-Yagnik Vaghasia

Sci-Logy

Some inventors were trying to solve specific problems but their work accidentally created unexpected inventions. Few of them invention we describe here.

Potato Chip

In 1853, George Crum was a cook for the Carey Moon Lake House restaurant in Saratoga Springs, New York. The restaurant was well known for its delicious thick-sliced fried potatoes. As local legend has it, a customer sent his plate of fries back to the kitchen complaining that they were too thick and requesting thinner slices.

Crum obliged the customer's request but the customer was still unhappy and again sent his fries back to the kitchen requesting thinner slices. Indignant, Crum cut paper-thin slices of potatoes and deep fried them in fat used for cooking doughnuts. He retrieved the crunchy, crispy slices from the fryer, saturated them in salt, and served them to his customer - who loved them!

Word quickly spread about the potato chips and customers came from far and wide to get them, including the rich and famous like the Vanderbilts and Hiltons. Crum soon opened his own restaurant and served his infamous "Saratoga Chips" in baskets and take-out boxes.

The rest of the story is... as they say... history. Today, this accidental invention is the most popular snack food in America.

Vaseline

Robert Chesebrough was a twenty-two year old chemist from Brooklyn who made his living purify fuel from sperm whale oil. But his business was declining because of the booming petroleum industry.

So in 1859, the entrepreneurial Chesebrough headed to the oil fields of Pennsylvania looking for potential opportunities.

Chesebrough was hoping to develop a fuel product. Instead, he invented one of world's most popular accidental inventions. He heard about a black goo-like wax that adhered to oil rigs causing them to malfunction, but was surprised to learn that drillers used the substance they called "rod wax" to heal cuts and burns. Chesebrough took samples back t

o his lab in Brooklyn for analysis. He vacuum purify the goo and filtered it into a light-colored gel.

He experimented using it on cuts and burns before enthusiastically promoting his petroleum jelly, which he named "Vaseline", to drug stores throughout New York. Chesebrough did demonstrations and gave away free samples of his healing ointment. He founded the Chesebrough Manufacturing Company and patented his process, ([U.S. Patent 127,568](#)).

Although petroleum jelly has no medicinal ingredients and can't be absorbed by the skin, it's healing qualities result from forming a barrier that prevents moisture from evaporating and bacteria from entering the skin. During the 1880's Vaseline sold at the rate of one jar every sixty seconds.

Microwave Oven

Percy Spencer was an engineer working for Raytheon Company, an American military contractor.

Spencer was conducting experiments using microwave radar transmitters. He would send high powered beams of microwaves (electrical and magnetic energy) from an antenna. A receiver would then detect the waves reflecting off metal targets, which would pinpoint their location on a radar screen. Spencer accidentally discovered that microwaves heated food when a chocolate bar in his pocket melted during one of his experiments. He constructed a metal box with a radar transmitter attached to it so he could send microwaves into the box. When food inside the box was exposed to microwaves it heated rapidly. Microwaves pass through non-metal materials such as glass, ceramic, paper and plastic but reflect off metal materials, which makes them useful for radar. However, food absorbs microwaves, which causes water molecules to vibrate. This vibration causes friction - which creates heat - that cooks the food.

Spencer realized that foods with a lot of water content, like fresh vegetables, cook more quickly because they produce more heat. In 1945, the Raytheon Company filed a patent for the "microwave oven". In 1947, the first microwave oven to appear in public was at Grand Central Station in New York City. A microwave vending machine called the "Speedy

Weeny" dispensed sizzling hot dogs.

Initially, microwave ovens were large and expensive, and only a small percentage of American households could afford them. By 1975 just 14% of Americans owned a microwave. But the microwave oven would eventually become one of those accidental inventions that everyone would use.

Today, because of advances in technology and lower costs, over 90% of households now use microwave ovens.

-Denisha Aghera & Dharati Dekavadiya

ખુલ્લા દ્વાર

ડીંગ.....ડીંગ ...ડોરબેલ વાગ્યો.

મોઘેરા મોબાઇલમાં મસ્ત મેં મા ને પૂછ્યુ.

"કોણ છે.....મમ્મી...?"

"કોઇ ભાઇ છે....પાર્સલ સાથે."

જોયું તો મોંઘીદાટ બ્રાંડના ગોગલ્સ-કેપ લઇને,

ફ્લીપકાર્ટ-મેન ઉભો'તો.

જાણે પાણી પાતો હોવ એમ પૈસા ચુકવ્યા.

ગોગલ્સ-કેપ સાથેના પોઝ પોસ્ટ કરતો'તો,

ત્યાં ફરી ડોરબેલ વાગ્યો.

થોડીવારે એક ઉતાવળો અવાજ આવ્યો.

"આવી ગ્યું બેટા...?ગમ્યું ને...!?"

હાથપગ લૂછતાં લૂછતાં આદેશ આવ્યો.

"જલ્દી પીરસ,આજે ઘણું કામ છે."

જમીને,થાકેલો એ દેહ ના કોઇ ગોગલ્સ-કેપ,

ઘોમઘખતા તડકામાં ખોવાઇ ગયો.

ને મારી હદ-આંખોને ભીંજાવતો ગયો.

થોડીવારે ફરી ડોરબેલ વાગ્યો...

ધૂંધળી દેખાતી એ પ્રતિકૃતિ સમજુ ત્યાં,

અવાજ આવ્યો

"સાહેબ.....તમારા શુઝ"

તમારી કૃતિ પણ તમે અમને મોકલી શકો છો

E-mail – pankhemagazine@gmail.com

-Hardik Lathiya

એક છોકરીમાં સોળ વરસ ઉગ્યા

એક છોકરીમાં સોળ વરસ ઉગ્યા .

કમખામાં કાંગરીની ભાતે ભરેલા એવા એક જોડી મોરલા ટહુંક્યા .

એક છોકરીમાં સોળ વરસ ઉગ્યા .

કોરી કટાક એવી ચૂંદડી ની કોર ઉપર , ઢેલ જેવા આકાર છાપે .

વિછળાતા અંતર ને મંતર કરીને કોઈ ,ઉન્માદી ઓડકાર આપે.

છમ છમ છમ છમકારો કરવા બુલંદ બેઉં પાની પૂરજોશે પછડાય .

એકલતા ની ભીંતે ઉગતા બાકોરા મા રૂપાળો ચહેરો દેખાય .

કલ્પનથી સિંચેલા ,ચૌવન લદાયેલા તન મન ના ઝાડવા ઝૂક્યા .

એક છોકરીમાં સોળ વરસ ઉગ્યા .

નીકળે જો છોકરી બજારે, તો ખૂણે ને ખાંચેથી નજરો છે વિંધે .

શ્વાસ, આહ, ચાહ વિશે કોઈનેય પુછો તો આંગળીઓ એજ દશ ચીંધે .

અફવાનુ પંખીડુ ઉડા ઉડ ગામમાં ને છોકરી એ પંખી ની ચાંચ .

ચોરા ને ચૌટા પણ ફંટાયા એનામાં મ્હોર્યા છે બીલ્લોરી કાય .

વેરણશી વરતાતી દુનિયાના રસ્મો રીવાજ બધા કોરાણે મુક્યા .

એક છોકરીમાં સોળ વરસ ઉગ્યા .

-Mahendra Poshiya

Shine in the Mine

વો કહે છે એ દુનિયા હી ઇતની નહીં હૈ
સિતારો સે આગે જહાં ઓર ભી હૈ
વે હમ હી નહીં હૈ વહા ઓર ભી હૈ
હમારી હરએક બાત હોતી વહી હૈ
હમે ચૈતરાઝ નહીં હૈ કહી ભી,
વાલીમ હૈ ફઝીલ હૈ હોંગે સહી હી,
મગર ફલસફા એ બિગાડ જાતા હૈ જો વો કેહ્તે હૈ,
વાલીમ એ કેહતા વહા ઈશ્વર હૈ,
ફઝીલ એ કેહતા વહા અલ્લા હૈ,
વાલીસ એ કેહતા વહા ઇસા હૈ,
મંઝીલ એ કેહતી તબ ઇન્સાન સે કી,
તુમ્હારી હૈ તું હી સંભાલો એ દુનિયા.
ઓ રી દુનિયા.....

પિયુષ મિશ્રાના આ સળગતી મશાલ જેવા શબ્દો અજ્ઞાન ના અંધકાર માં ઉજાસ તરફ લઇ જવા પૂરતા છે. જો કંટાળીને અડધેથી પડતું મુક્યું હોય તો ફરીથી વાચો. ગોળ-ગોળફરવાવાને બદલે સીધું મંઝીલ પર પહોંચતું તીર હોય એવા વેધક શબ્દોથી મઠારેલ ગીત ગુરુદત્તની પ્યાસા ના એક ગીતના શબ્દો પરથી લીધેલ છે. (એ ગીત પણ internet હોય તો સાંભળવું)

ગુલાલ- નામ ને સાર્થક કરતી ફિલ્મ ના director છે અનુરાગ કશ્યપ. પાંચ વર્ષ સુધી ડબ્બા બંધ ફિલ્મ release થઇ ત્યારેય કશું ખાસ ઉકાળી શકી નહોતી સિવાય કે જોનારા ના હૈયા. (ડીટ્ટો typical terantino movie જાણે!!)

વાર્તા છે રાજપુતાનાના વંશજોની જેઓ સરકાર સામે જંગે ચડે છે અને પછી આંતરિક વિખવાદો નો ચાલતો આંતરવિગ્રહ. હાઉસ ઓફ કાર્ડ્સ જેવી ઇન્ટરનેશનલ ટીવી સીરીઝ ને ટક્કર આપે એવી મજબુત સ્ટોરી..

કે કે મેનન ની અપ્રતિમ વાક્ષદાના અભિષેકથી શરૂ થઈને એક જ ઘા એ કલાઇમેક્સ સુધી પહોંચતી ફિલ્મ વચ્ચે ક્યાય જ ઢીલી પડતી નથી. એકધારી ગતિથી ઉબડખાબડ રસ્તા પર પુરપાટ દોડતી મોટરની ઝડપ જેવી જ પિયુષ મિશ્રા, જેસ રંધાવા, ઇન્દ્રવદન સિંહ, માહી ગીલ, દીપક ડોબરિયા જેવા અદ્ભુત એક્ટર્સ, અનુરાગ કશ્યપે પોતે પણ એક કેમિયો કર્યો છે સ્ટેન લી ની માફક.

સિનેમેટોગ્રાફી અને એક્ટિંગ પણ ખુબ જ સરસ જાણે સમગ્ર વાર્તા સ્મૃતિપટ ઉપરથી ઉતરીને પડદા પર ઝીલાઈ હોય એવો કલાઈમેક્સ નો સીન તો જે કેપ્ચર થયો છે, સિનેમાની ભાર નીકળતી વખતે મારે રીતસર પાળી પકડીને પગથીયા ઉતરવા પડેલા

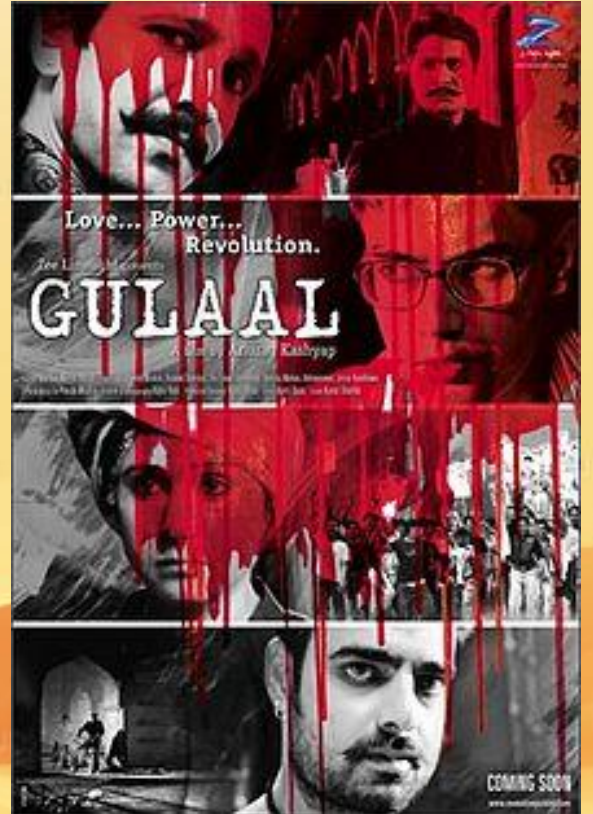
સંગીતકાર અને ગીતકાર પણ પિયુષ મિશ્રા પોતે એમણે એમના દિલ્લીના થીયેટર વખતે જ લખેલા તમામ ગીતો ડુવાડા ઉભા કરી દે એવું જ સંગીત “આરમ્ભ હે પ્રચંડ” ગીત તો આપના વ્હાલા નેતાઓના ચૂંટણી પ્રચાર માટે જ બન્યું હોય એમ ‘ઉપાડી’ લીધું છે

ડાયરેક્શન વિશે બહુ જાજુ લખાય એમ નથી, એ માણસનું નામ પુરતું છે પણ એટલું ખરું કે અનુરાગે જાતે બેસીને છેલ્લો ડ્રાફ્ટ પૂરો કરેલો ત્યાં સુધીનું ડેડીક્શન એક એક ફ્રેમમાંદેખા દે છે

અંતે એટલું કહેવાનું કે હિંસાને જોઈને જો ટાંટિયા ટાઢા નો પડતા હોય તો ત્રણ કલાક ખર્ચી નાખવા સો ટકા વસુલ.

-Rikeen Dhaduk

એ વતન કરતા નહીં ક્યું દૂસરા બાતચીત ?
દેખતા હું મૈ જીસે, વો ચૂપ તેરી મહેફિલ મેં હૈ
દિલ મેં તૂફાનોં કી ટોલી, ઔર નસોંમેં ઇન્કલાબ
દૂર રહ પાવે જો હમસે, દમ કહાં મંઝિલ મેં હૈ
ખીંચ કર લાઈ હૈ સબ કો કતલ હોને કી ઉમ્મીદ
આશિકોં કા આજ જમઘટ, ફૂયા-એ-કાતિલ મેં હૈ
હાથ, જિસમેં હો જૂનૂન, કરતે નહીં તલવાર સે
સર જો ઉઠ જાતે હૈ, વો ઝૂકતે નહીં લલકાર સે
હૈ લિયે હથિયાર દુશ્મન તાક મેં બૈઠા ઉઘર
ઔર હમ તૈયાર હૈ, સીના લિયે અપના ઇઘર
ક્યા લડે તૂફાન સે જો કશ્તી સાહિલ મેં હૈ ?
અબ મેરી હિમ્મત કા ચર્યા ગૈર કી મહેફિલ મેં હૈ
સરફરોશી કી તમન્ના અબ હમારે દિલ મેં હૈ
દેખના હૈ જોર કિતા બાજૂ એ કાતિલ મેં હૈ

CATALYST

મારી જેમ જ મને સમજી સકે એવા માણસો પણ લીમીટેડ એડિશનમાં જ બનાવાયેલા છે. વિનોદ ભટ્ટ ના એક લેખનું ટાઇટલ હતું, "મારા જીવના સમ મને હું બહુ ગમું!" મને શાબ્દિક કરતા સ્વાભાવિક થવું વધુ ગમે! જે વધુ શાબ્દિક થઈ જાય છે તે સ્વાભાવિક થઈ શકતો નથી.

સુરેશ દલાલના એક લેખમાં એમને લખ્યું છે કે, "કોઈ મારું અપમાન કરે ત્યારે મને મારું લાગે છે કારણ કે પછી મારે એની સાથે ભલમનસાઈ થી વર્તવાની જરૂર રહેતી નથી" સાહજિક રહેવું આજકાલ ઓછું થઈ રહ્યું છે, કોને શું મારું લાગે એ પ્રમાણે આપનું વર્તન કરીએ છીએ અને એવું વર્તવામાં આપણામાંથી આપણી જ બાદબાકી થઈ જાય છે

અહીં, અલામા ઇકબાલનો એક શેર ટાંકવાનું મન થાય છે

"ખુદી કો કર બુલંદ ઇતના કે હર તકદીર સે પહેલે,

ખુદા બંદેસે ખુદ પૂછે, બતા તેરી રઝા ક્યાં હે?"

આનો સાદો અને સરળ અર્થ એટલો છે કે મનુષ્ય તરીકે તું પોતાની જાતને, પોતાના સ્વભાવ, ચારિત્ર્યને એટલી બધી ઉંચાઈએ લઈજા કે તારા નસીબની તારા પ્રારબ્ધની કોઈ વાત નક્કી કરતા પહેલા ખુદ ઈશ્વરે તને પૂછવું પડે કે "બોલો સાહેબ, શું લખવાનું છે આમાં?"

નિષ્ફળતાથી આપડે ડરીએ છીએ એટલે સફળતા આપની નજીક આવતી નથી. એકવાર બરફ પર લસરતા એક નાની ઉમરના છોકરાને જોઈને એક વૃદ્ધે પૂછ્યું, "આ તો બહુ અઘરું છે, તું આટલું સરસ રીતે લપસતા કઈ રીતે શીખ્યો?" છોકરા એ સ્મિત સાથે ઉતર આવ્યો. "પડી જાઉં ત્યારે ફરી ઉભા થઈ ને!" વાત નાની છે પણ એનું ઊંડાણ હૃદયસ્પર્શી છે. કરીએ તો બધા કામ સહેલા અને સરળ થઈ પડશે પણ જો ઉભા જ નહીં થઈએ તો બધા કામ અઘરા જ છે, વજુ કોટક કહેતા કે, "તમારું તીર નિશાન પર ત્યારે જ પહોંચે જ્યારે તમે એને હાથમાંથી છુટું મુકો!"

જીવનમાં સુખી થવું હોય તો બીજાની સાથે સરખામણી કરવાની હોડમાંથી નીકળી જાવ., બીજા તમારી સરખામણી કોઈની સાથે કરે એ અલગ વાત છે પણ તમે તમારી સરખામણી બીજા સાથે કરીને તમારી જાતને નીચી દર્શાવો છે

હા! બીજા આપના કરતા જુદા છે એટલે એ ખરાબ છે એમ માનવાનું નથી. મારું ખરાબ નક્કી કરવાવાળું કોણ? પરીપ્રેશ્ય બદલાય એમ સાચા-ખોટના સમીકરણો પણ બદલાઈ જાય. કોઈપણ પરિસ્થિતિમાં જે ખખડીને હસી સકે એને હૃદયના હુમલા સહન કરવાનો વારો નથી આવતો. ચહેરા પરના સ્મિત સાથે હૃદયમાં પણ સ્મિત હોય એ સુખ- સાચું સુખ

-Anant Gohil

આફ્ટરશોક :- પ્રેમ સૌ પર રાખો, વિશ્વાસ થોડા પર: પણ દ્રેષ તો કોઈ પ્રત્યે રાખવો નહી

- વિલિયમ શેક્સપીયર

Champions

THE KING OF FOREIGN GAMES :- “FOUR SQUARE”

આપણા દેશની અવનવી રમતોથી તો આપણે વાકેફ છીએ. આજ તમને એક વિદેશી રોમાંચક રમત ની સફરે લઇ જઈશું. જે “FOUR SQUARE” તરીકે જાણીતી છે. તે down ball, Square ball , boxball જેવા નામ થી પણ ઓળખાય છે.

નાના મોટા બધા રમી શકે તેવી આ રમત નાના મેદાન માં પણ રમી શકાય. એક મોટા square ના ચાર સરખા ભાગ પાડી તેને ACE, KING, QUEEN AND JACK નામ આપવામાં આવે છે. ચાર ખેલાડીઓ એક સાથે આ રમત રમી શકે છે. જેમાં એક ખેલાડી as a judge રાખવામાં આવે છે જે ball ને call કરીને game start કરશે. Ball ACE to KING , King To Queen અને Queen To Jack એ રીતે pass કરવામાં આવે છે. પણ pass કર્યા પેલા ball ને bounce કરવો જરૂરી છે. Four square માં રમવામાં આવતો ball rubber ball હોય છે જે typically 8.5” diameter નો હોય છે.

RULES :-

- (1) ball ને પાડોશી ખેલાડી ને pass કરવો
- (2) ball ને એક જ વાર પોતાના square માં bounce કરવો.
- (3) ball line ને touch ન થવો જોઈએ.
- (4) direct pass કરેલ ball out ગણવામાં આવશે.
- (5) line ને touch થયેલ ball out ગણવામાં આવશે.
- (6) judge એ લીધેલ નિર્ણય અંતિમ ગણવામાં આવશે.

જ્યારે કોઈ ખેલાડી out થશે ત્યારે નવો ખેલાડી તેની બાજુના square માં આવશે.

For example:

જો Jack Square માં રહેલો ખેલાડી out થશે તો Queen to Jack ,King to Queen અને Ace to King ખેલાડી બદલાશે જ્યારે નવો ખેલાડી ACE માં આવશે.

એક જ bounce માં ball ને pass કરવો compulsory રહેશે. આ wonderful game માં 30 to 60 second નો time set હોય છે. After 30 second Ace માં રહેલ ખેલાડી ball ને call કરાવીને game Re-start કરશે.

સૌથી મજેદાર વાત એ છે કે ,August 4-5,2012 માં Needham High School, Massachusetts, U.S ના 17 students એ 34 hours four square game રમીને world record બનાવ્યો હતો.

So,Lets play a new and wonderful foreign game with full of energy and full of excitement.

-Dharati Dekavadiya & Denisha Aghera

Murder of English

1. Pick up the paper and fall in the dustbin.
2. Both of you stand together separately.
3. Why are you looking at the monkeys outside when I am inside.
4. Will you hang the calendar or else I will hang myself.
5. I have 2 daughters both are girls.
6. Give me a blue pen of any color.
7. The principal is revolving in the corridor.
8. all of u stand in a straight circle
9. Open the Window - Let the AIRFORCE come in.

KNOWTAMIN

Reading and Dreaming are functions of two different sides of your brain. This is why you can not read in your dream.

TEAM

Keyur Dudhat
Yagnik Vaghasia
Rikeen Dhaduk
Manori Shah
Denisha Aghera
Dharati Dekavadiya
Anant Gohil

Our Special Thanks To

Dr. Avni Mansuriya
(ଐଋଌଋଌ)
Mahendra Poshiya
(poem)
Bhagyesh Patel
(Photography)
Hardik Lathiya
(ଐଋଌଋଌ)

 pankhemagazine@gmail.com

 <http://www.facebook.com/pankhemagazine>

 09714872871

 https://twitter.com/pankh_emagazine